Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

N:o 44 Den 28 Okt. | Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet. Redaktion: Signe och A. Walder. | 45 årg. 1928

Elias himmelsfärd.

2 Kon. 2: 1—11.

Elia, tisbiten, är en av de märkligaste personligheter, vi känna. Han hade icke på något sätt förut gjort sig känd, då han som ett hastigt framilande stormväder plötsligt framträder inför Israels konung och uttalar domens hårda ord.

Hans lågande nitälskan för Herrens sak gjorde ett djupt intryck på folket. Han stod mitt ibland dem såsom sanningens och rättfärdighetens försvarare. Vid flera tillfällen grep Herren på ett underbart sätt in i profetens liv, och var hans liv underbart, så blev slutet av hans vandring på jorden ännu underbarare.

Elia skulle icke såsom andra människor smaka döden. Han skulle icke behöva känna, hur dödens kalla hand lades på hans panna. Innerligt hade han umgåtts med Gud, därför tog Gud också hem honom på detta underbara sätt.

Profeten visste, att Herren skulle hämta honom hem på ett övernaturligt sätt. Därför ville han ensam gå och vänta, att Herren skulle komma och rycka honom upp till himmelen. Han ville, att Elisa, hans

lärjunge skulle stanna kvar, då han själv gick till Betel. Men Elisa var djupt fästad vid den gamle gudsmannen, och fördenskull ville han följa honom under hans sista vandring på jorden. Det var ett fast och oslitligt vänskapsband, som förenade den unge med den gamle.

Under färden gjorde nog den unge Elisa många frågor. Han ville lära så mycket av den gamle, erfarne och beprövade mannen. Och Elia var icke sen att svara. Han hade nog många goda råd att giva sin unge vän. Säkert inpräglade han i den unge lärjungens hjärta, att denne under tider av synd och förfall med frimodighet skulle bestraffa och förmana folket.

Profetlärjungarna i Betel hade också fått uppenbarelse, att Elia skulle upptagas till himlen, därför sade de till Elisa: "Vet du, att Herren i dag vill taga din herre ifrån dig." Det visste han, därför ville han att de skulle tiga och icke oroa honom med sitt tal. Han kände, hur hjärtat ville sammansnöras av smärta, då han tänkte på, att han snart skulle vara ensam. Du har känt, hur svårt det var att någon gång lämna mor och far. Då kan du förstå, hur Elisa kände det.

Under sin sista färd gjorde Elia ett stort under, vilket visar, hur Herren var med sin tjänare. Med sin mantel slog han på Jordans vatten, så att det delade sig på två sidor, så att de kunde gå torrskodda över floden.

Om Elisa hade någon bön till sin herre, skulle han framställa den, innan denne togs bort ifrån honom. Och Elisa hade en märklig bön. Han bad, att ett dubbelt mått av Elia ande skulle falla över honom. Denna bön bad nog icke Elisa, därför att han ville bliva stor och märkvärdig, vilket vi så ofta vilja bliva, utan han önskade, att han skulle få kraft att uträtta något för sin Herre. Vi behöva också bedja, att Herren skänker oss kraft att göra det goda.

Under det de båda männen tala med varandra kom en vagn av eld och med hästar av eld och skilde dem båda åt. I en flammande eldsvagn for profeten upp i himmelen. Styrkt av denna syn gick Elisa ut för att vara ett Herrens vittne bland ett gudlöst folk.

Elia blev, då han upprycktes, iklädd odödlighet. Så skola också vi en gång, om vi tro på Herren, få genomstrålas av Guds härlighet.

A. Walder.

Den rike mannen från Sydamerika.

(Forts. fr. n:r 43.)

"Gerda, Gerda var gömmer du dig?" hördes plötsligt någon ropa. "Det är mamma, kom med, ska jag visa dig vårt hus." Vera måste vänta på sin far men lovade att komma en annan dag, om hon fick för fadern.

"Nå, min tös. Har du haft långsamt?" frågade herr Schmidt. Han hade tagit av sig hatten, och man såg, att håret var nästan vitt. Det hade det blivit av den orosfyllda natten på havet.

"Nej", svarade Vera, och sedan berättade hon om sitt möte med Gerda.

Herr S. såg frågande på förvaltaren, och denne förklarade.

"Jag skrev ju därom i sista brevet", slutade han. "Fru Gravenberg är en fin, bildad kvinna. Hon var i stor nöd och gör verkligen ingen skada. Jag sade henne även, att när ägaren kommer hem, bestämmer han över huset."

"Ni säger, att fru Gravenberg är

född i denna trakt. Vad hette hennes far?"

"Advokat Homung."

"Homung? Jag tycker mig ha hört det namnet förr, När jag reste härifrån, var jag 23 år, nu är jag 42. Det ligger många år emellan. Men det förefaller mig dock som om..."

"Så vitt jag kommer ihåg", genmälte den gamle förvaltaren, "var det en process mellan den förre ägaren och gamle herr Schmidt om just denna mark. Advokat Homung förde er fars talan och vann processen till hans fördel."

"Ack ja!" ropade herr Schmidt. "Så var det ju. Far ville redan då bygga, men mor var sjuk, och jag tänkte på att utvandra, och så blev det ingenting av. Tänk, att det är advokat Homungs dotter, som bor i trädgårdshuset. Redan i morgon eller övermorgon skall jag uppsöka henne. Gerda och de andra barnen kunna ju leka med den lilla, ensamma Vera." "Ack ja, far!" ropade Vera, och så lämnade de tillsammans vildmarken.

"Pingstdagen!" Fåglarna sjöngo, solen sken, fru Gravenberg hade varit i kyrkan och barnen gingo med Paulats barn till församlingens söndagsskola, som hade sin lokal alldeles i närheten. Bagaren hade skänkt sina grannar en påse goda kakor, och på Annandag Pingst skulle båtutfärd äga rum, till vilken prästfrun inbjudit hela familjen. Vänliga människor hade alltså sörjt för glädje och kost.

Naturligtvis hade Gerda berättat alla sina upplevelser för modern, och denna var icke mer så förtröstansfull. Hon ville icke sörja, nej alls icke. Det var orätt, men hennes hjärta klappade dock oroligt, när hon på eftermiddagen med en bok i handen satt utanför det lilla trädgårdshuset och plötsligt såg en stor herre, som hon icke kände, komma fram emot henne.

Innan hon riktigt hunnit sansa sig, stod han redan framför henne, lyfte på hatten och sade: "Mitt namn är Schmidt, och det är jag, som låter bygga åt mig här."

Fru Gravenberg reste sig och ville bjuda främlingen stiga in.

"Ack, låt oss stanna ute. Om jag får, så ser jag på rummen efteråt", sade han. Och därpå började han att tala om hennes fader, utan vilkens hjälp han icke skulle ägt detta jordstycke, om sin egen fader och förgångna dagar. När kriget bröt ut, ville han resa tillbaka, men hade legat svårt sjuk i malaria. Nu först hade det varit möjligt för honom att komma hem. Och nu var det hans önskan att kunna hjälpa några av dem, som lidit svårast genom kriget. Fru Gravenbergs hjärta klappade. Om hon skulle våga bedja honom att få behålla det lilla huset? Men hon vågade det icke. Hon sade blott, när han bad henne att berätta sin levnadshistoria: "Jag är Gud så tacksam för det lilla hem han givit mig. Han har lett mig underbart."

Då blev också han allvarsam och berättade om det stora skeppsbrottet, och hur nöden då drev honom att återvända till sin barndoms Gud. "Jag önskar, att Ni skulle vilja taga Er an min lilla Vera och ägna henne moderlig omvårdnad, det behöver hon så väl", sade han slutligen.

Med glädje förklarade sig fru Gravenberg villig därtill. "Vill Ni nu vara snäll och visa mig det lilla huset?", bad han. Han kunde ej fatta, hur hon kunde vara tacksam för att få bo där. När de åter voro ute, sade herr Schmidt: "Detta hus måste rivas." -- Men han hade knappt slutat meningen, förrän fru Gravenberg likblek och med ett svagt utrop lutade sig mot väggen.

(Forts.)

Barnets tack och bön.

Duett. Ord och musik av *O. Halloff.*

mf

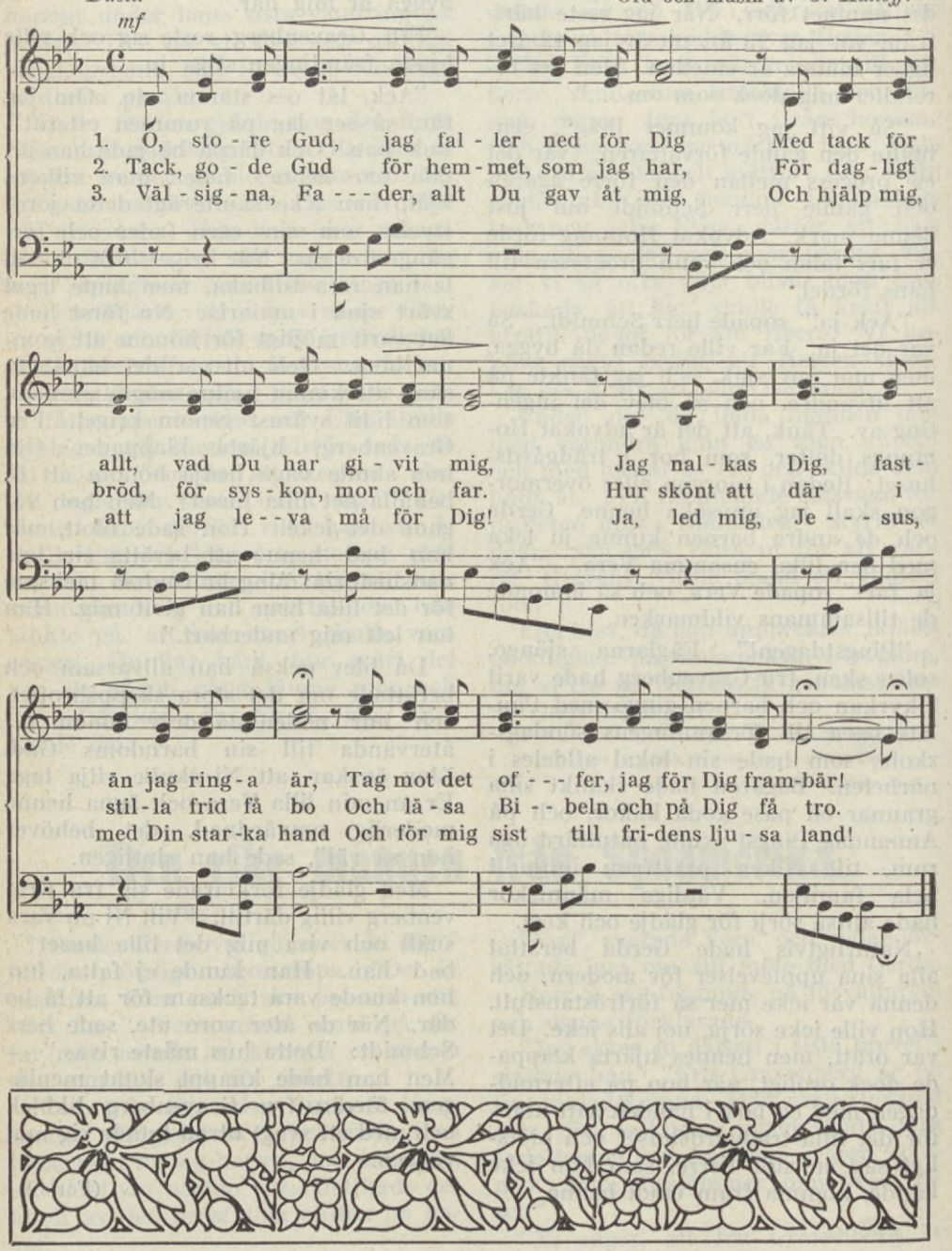

Med lille Gunnar en bit på vägen från Kongo.

Lille Gunnar är född i franska Kongo. Där är också storebror, Nils-Gustav född. Storebror fick lov att stanna i Sverige, då hans pappa och mamma voro hemma för att vila. Då var inte lille Gunnar född ännu. Nu har han varit i de svartas land precis ett år. För inte länge sedan var han så sjuk, så sjuk. Hans pappa och mamma trodde att Barnavännen ville låta Gunnar gå till himlen. Han blev dock frisk, men nu törs inte Gunnars föräldrar låta honom stanna kvar i detta farliga land. De bedja då en snäll tant, att hon skall ta lille Gunnar med hem till Sverige och storebror.

Gunnar har lång väg för att komma till båten, som skall taga honom med till Europa. Vi ha inte tid att följa med honom hela vägen men en liten bit göra vi sällskap med honom.

Fyra dagar har Gunnar varit på väg. Inte har han orkat gå själv utan två svarta gossar ha burit honom i ett litet hus, som hans pappa ställt i ordning till sin lille gosse. Nu komma de fram till en stor flod, som heter Niari, och där får lille Gunnar gå på en liten båt, som sedan går ner till havet.

Tidigt en morgon bär det iväg. Pappa, mamma och Gunnar sitta i fören av båten tillsammans med två kongogossar. Båten har en pråm på släp, och i prämen står Gunnars lilla våghus och där sitta också hans bärare.

Då båten lagt ut från land titta vi oss omkring. Ja, inte ser omgivningen svensk ut. Men o, så vackert det är runt omkring oss. Se, så mycket palmer och så vackra de äro. Men se där! En hel skog med bananplantor. Ja, ni minns att de plantorna äro stora som träd. Se på andra sidan floden är en ännu större bananskog och mitt i skogen står en liten hydda. Tänk den som finge bo mitt i bananskogen! Åh, vad vi då skulle äta bananer!

Båten glider utför och låter ideligen höra sitt töff-töff. Nu står den underbara Kongoskogen som en tät vägg på

Lille Nseto lär a b c d.

I korgen finns härliga bananer.

båda sidor om oss. Mellan träden slingra sig slingerväxter så tätt att det är omöjligt att se in i skogen. Vad månne finns där inne? En liten glänta, bara en liten. Vad är det för något rödbrunt som står där? Nej, men se, det är en antilop. Nu fick bärarna syn på honom. De kunna ej tiga. Vid deras skrik, springer antilopen in i skogen och vi se honom ej mer. Litet längre ned ligger en trädstam ute i vattnet. På trädstammen ligger något, och då båten kommer mitt för, kilar ett djur ner i vattnet. Det var en krokodil ej av det farliga slaget.

Medan Gunnar ligger på däcket och sover middag, se vi två apor. De ha klättrat upp i en hög palm, och där sitta de så belåtna bredvid en stor klase palmkärnor. Det är kalas för apor det. Undra på att de mysa så gott.

Långt framför oss se vi något vitt ute på en ö i floden. Omsider komma vi dit. Det är en stor vit vadarefågel, som står alldeles orörlig. Han ser ut som ett högt stearinljus. Så vacker han är. Vi äro nu helt nära honom, men lika stilla står han. Men kära Ni, berghällen bredvid honom börjar flytta på sig. Långsamt går det. Till vår stora förvåning se vi nu, att det är en stor krokodil, en av det slaget som äter människor. Vi rysa, då vi se honom plumsa ned i vattnet. Huru glada äro vi ej att vår båt går så fort, så krokodilen hinner inte i kapp oss.

Sedan vi farit ifrån krokodilen äro vi glada få vila oss litet, och rätt vad det är lägger båten till. Vi äro nere vid flodmynningen. Här lämna vi Gunnar och tacka för sällskapet. Gunnar får på nytt krypa in i sitt väghus och där lämna vi honom att fortsätta resan.

Tycka Ni om att resa i Kongo frågar

Gunnars mamma.

Stenberga söndagsskola.

Det är nog många av Barnavännens lärare och lärarinnor som inte ha en aning om var Stenberga är beläget. Våra vanliga skolkartor har heller ingen upplysning att giva oss. Stenberga är emellertid i vårt tycke den mest idylliska och, i synnerhet i vår- och sommartid, vackraste plats man kan tänka sig. Mörka barrskogar och susande, leende lundar och solglittrande sjöar skänka åt platsen en betagande charm. Det är en socken på knappast 700 innebyggare belägen i

Stenberga söndagsskola.

sydöstra kanten av Jönköpings län. Således inpå Kalmargränsen. Så nu veta ni det. Och nu presentera vi en liten grupp söndagsskolbarn från Stenberga söndagsskola. Söndagsskolverksamheten här på platsen har gamla anor, (20—25), men först för cirka 10 år sedan, då en stark väckelse gick fram i socknen, tog den riktigt fart och antog mera stadgad form. Numera besökes söndagsskolan av ett tjugotal barn. Vi bringa härmed alla Barnavännens läsare våra varmaste hälsningar. Må vi ej tröttna i arbetet att försöka föra de små barnen fram till den store barnavännen, Kristus, famn!

R. B. G. J.

Söndagsskoltexter.

Söndagen den 4 nov.

SMÅBARNSAVDELNINGEN.

Tacksägelse för hjälp ur fara. 2 Mos. 15: 1—21.

Minnesvers: Gud är vår tillflykt och vår starkhet, en hjälp i nöden, väl beprövad. Ps. 46: 2.

MELLANAVDELNINGEN.

Elisa botar en spetälsk. 2 Kon. 5: 1—14.

Minnesvers: Skriften säger ju: Ingen som tror på honom skall komma på skam. Rom. 10: 11.

ÖVRE AVDELNINGEN.

Helgedomen i Davids stad. 1 Krön. 15: 25—28, Ps. 24: 3—10.

Minnesvers: Huru ljuvliga äro icke dina boningar, Herre Sebaot! Min själ längtar och trängtar efter Herrens gårdar, min själ och min kropp jubla mot levande Gud. Ps. 84: 2—3.

Kalles lekkamrat.

Lilla Kalles lekkamrat,
mjuka kissekatten,
han var aldrig trög och lat,
låg knappt still om natten,
upp på bänk och bord han klev,
i gardin och duk han rev,
Kalles mamma ledsen blev.

Kissekatten han fick smäll
utav Kalles mamma,
men sen hördes det en skräll
nästan med detsamma,
kisse dragit ner en vas
utav fint och vackert glas,
och den gick förstås i kras.

"Kisse måste komma bort,
här han inte passar",
säger mamma till helt kort,
men på lena tassar
kisse smyger fram så rar,
blicken är så mild och klar,
och så får han stanna kvar.

Kisse lärde småningom
skick och goda seder
och försökte, vart han kom,
göra matmor heder,
gömde klon så stygg och vass,
när han räckte "vacker tass",
annars riset kom till pass.

Blev till sist en riktig katt,
som på råttjakt gnodde,
gjorde aldrig några spratt
utan stillsamt bodde
i sin egen lilla vrå,
där han brukade att få
mjölk av Kalle då och då.

"Nu är kissekatten bra",
Kalles mamma sade,
Kalle tyckte nog det va'
bättre när de hade
skojigt bara hela dar,
och när lekkamraten var
blott till ras och odygd snar.

ELLA.

Svenska Tryckeriaktiebolaget, Stockholm 1928